

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Krejčířika a soudců JUDr. Jana Chocholatého, Ph.D., a JUDr. Edvina Svobody, ve veřejném zasedání konaném dne 29. dubna 2025, projednal **odvolání**, které do rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. září 2024, č.j. 9 T 3/2024-838, podal **obžalovaný** [redacted] narozený [redacted] v [redacted], trvale bytem [redacted], [redacted] okres [redacted] a rozhodl

takto:

Podle § 256 tr. řádu se odvolání obžalovaného jako nedůvodné **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Shora citovaným rozsudkem byl obž. [redacted] shledán vinným ad I. 1. zločinem týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, 2 písm. d) tr. zákoníku a zločinem týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 1, 2 písm. d) tr. zákoníku, ad I. 2. zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, a v bodě II. zločinem pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1, 2 trestního zákoníku. Těchto měl se dopustit skutky, jak jsou konkretizovány ve výrokové části napadeného rozsudku.
2. Za uvedené trestné činy byl obžalovanému uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 5 roků a 6 měsíců, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou.
3. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byla obžalovanému uložena povinnost zaplatit na náhradě nemajetkové újmy poškozené nezl. [redacted] nar. [redacted], částku [redacted] Kč a [redacted] nar. [redacted], částku [redacted] Kč. Se zbytky uplatněných nároků byli tito poškození podle § 229 odst. 2 tr. řádu odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních. Výrokem podle § 229 odst. 1 tr. řádu pak byla poškozená [redacted] nar. [redacted]

s uplatněným nárokem na náhradu škody odkázána v celém rozsahu na řízení ve věcech občanskoprávních.

4. Rozsudek právní moci nenabyl, když jej v zákonem stanovené lhůtě, a to ihned po jeho vyhlášení do protokolu, napadl obž. [REDAKCE] odvoláním, které prostřednictvím své obhájkyne i sám odůvodnil následovně:
5. Svůj opravný prostředek směřuje do všech výroků rozsudku, neboť má za to, že soud nesprávně posoudil skutkový stav věci, dokazování provedl neúplně, když zejména neprovedl důkazy navrhované obžalovaným, ty důkazy, které provedl, hodnotil nesprávně a jednostranně, takže dospěl k nesprávným skutkovým závěrům. Nálezací soud se spokojil pouze s výpovědí poškozených, resp. svědků, kteří však měli pouze informace zprostředkované od poškozených nikoliv jimi samostatně vnímané. Namítá, že tvrzení [REDAKCE] je lživé a účelové, na dovolené žádné zranění neutrpěl, což je patrné z fotografií pořízených na této dovolené, totéž platí o tvrzení jmenovaného poškozeného o tom, že jej nevzal na dovolenou, když skutečnost byla taková, že sám tehdy nezletilý [REDAKCE] si vybral namísto rodinné dovolené účast na vojenském táboře. Rovněž namítá, že z fotografií přístupných na facebookovém profilu poškozené [REDAKCE] asně vyplývá, že tvrzení poškozených – obou nezletilých dětí se nezakládají na pravdě, není patrna jakákoliv známka toho, že by se jednalo o nešťastné, týrané či utrápené děti. Soud však nepřihlédl k žádnému z důkazů, které on k vyvrácení tvrzení poškozených předložil, výpovědi jeho rodinných příslušníků automaticky hodnotil jako nedůvěryhodné, aniž by uvedl konkrétní skutečnosti, které by svědčily o jejich rozporu s jinými důkazy. Zevrubně rozebírá výchovné problémy, které rostly s věkem poškozeného [REDAKCE] a vyslovuje podiv nad tím, že přestože svědci [REDAKCE] a [REDAKCE] uvedli, že věděli o brutálním zacházení obžalovaného s nezl. [REDAKCE], nijak nezasáhli.
6. Dále odvolatel rozebírá jednotlivé důkazní prostředky, zejména svědeckou výpověď [REDAKCE], zajištěné fotografie i výpovědi učitelek, trenérů apod. Upozorňuje rovněž na rozpory ve výpovědích poškozeného [REDAKCE] jakož i na rozpornost těchto výpovědí s výpovědí jeho matky [REDAKCE]. Připomíná, že v inkriminované době si [REDAKCE] zcela sám dobrovolně vybral, že s ním pojedí do Německa na brigádu, přičemž má za to, že ani sebevětší finanční odměna by oběť sexualizovaného a násilného chování nepřiměla k tomu, aby kamkoliv zcela dobrovolně jela s agresorem.
7. Má za to, že soud pochybil i při hodnocení výpovědi poškozené – nezl. [REDAKCE], když měl vzít v potaz nejen závěry znaleckého posudku, ale též způsob [REDAKCE] výchovy, její roli ve společnosti, projevy chování, tedy celkový kontext její osobnosti. Z provedených důkazů totiž dle jeho názoru vyplývá, že [REDAKCE] snažně touží po tom, aby na sebe upozornila. Připomíná, že již před údajným inkriminovaným jednáním jmenovaná měla výchovné problémy a na sociálních sítích se projevovala způsobem nepřiměřeným svému věku. Rovněž vyzdvihuje skutečnost, že [REDAKCE] před tvrzeným incidentem ve škole propadla, přičemž znalkyně tuto skutečnost datovala až po incidentu, když vycházela z [REDAKCE] lživého tvrzení a pokládala to za následek jednání obžalovaného. Ze znaleckého zkoumání je zřejmé, že [REDAKCE] znalkyním zcela záměrně lhala, přičemž bylo na soudu, aby tvrzení nezl. [REDAKCE] posuzoval v kontextu hodnocení její osobnosti a v návaznosti na další důkazy, přičemž takto by došel k odlišnému hodnocení její věrohodnosti. Dále rozebírá zmiňovaný znalecký posudek a poukazuje na jednotlivá zjištění znalců a jejich závěry.
8. Pokud jde o domácí násilí vůči poškozené [REDAKCE], pak on se doznal k tomu, že v manželství docházelo ke konfliktům, když na manželku křičel, nadával jí, párkrát do ní strčil, skřípnul jí o zip mikiny apod. Zásadně ale popírá, že by ji měl týrat způsobem uváděným v rozsudku, přičemž současně připomíná, že sama poškozená se chovala způsobem, kterým vznik konfliktů podněcovala.

Shodu s prvopisem potvrzuje: [REDAKCE]

9. Obžalovaný připomíná, že opakovaně, a to v přípravném řízení i v řízení před soudem, navrhoval, aby k posouzení věrohodnosti i struktury osobnosti poškozené [REDAKCE] byl vypracován psychologický znalecký posudek. Tomuto však nebylo vyhověno, soud se tedy nezabýval tím, zda a do jaké míry je poškozená [REDAKCE] věrohodnou svědkyní, nezkoumal, zda její výpověď není účelová s cílem získat finanční prospěch, či zda nenese znaky pomstychtivosti. Podivuje se nad skutečností, že poškozená se rozhodla řešit údajné domácí násilí a své dlouhodobé týrání až 2 roky po rozvodu manželství, přičemž prezentuje názor, že jeho obvinění je zcela účelové a sleduje majetkový prospěch. Pokud jde o věrohodnost jmenované, namítá, že soud nepřihlédl ani k tomu, že jmenovaná zcela účelově zatajovala některé z prokázaných skutečností (nevěru, těhotenství a potrat a další skutečnosti). Výpověď jmenované je tak nutno mít za nevěrohodnou, nepravdivou, tendenční a důkazně dostatečně nepodloženou. Odvolatel má za to, že mělo být provedeno dokazování i za účelem prověření věrohodnosti ostatních svědků, kteří měli informace o domnělém domácím násilí právě od poškozené [REDAKCE]. Jako příklad uvádí výpověď svědka [REDAKCE], který konflikty v rodině [REDAKCE] nepozoroval ani neviděl, že by kdokoli z rodiny měl nějaké zranění. Dle názoru odvolatele soud v situaci, kdy rozhoduje o skutku, který se měl odehrávat „za zavřenými dveřmi“, z důkazního hlediska zde tedy stojí tvrzení proti tvrzení, má postupovat ve smyslu ust. § 2 odst. 6 tr. řádu. Soud pak pochybil i tím, že se v napadeném rozsudku nijak nevypořádal s otázkou, které s obhajobou navrhovaných důkazů neprovedl a co jej k takovému postupu vedlo, což zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí.
10. V řízení rovněž nebylo prokázáno, že by on nadužíval alkohol, v tomto ohledu poukazuje na závěry znalkyně MUDr. Léblové. Závěry o tom, že se opíjel i v době, kdy měl být v SRN, učinil soud pouze na základě výpovědi poškozeného [REDAKCE]. V této souvislosti připomíná obsah výpovědi svědkyně [REDAKCE], která oproti přípravnému řízení u hlavního líčení uvedla, že jí opilý nepřipadal. Konstatuje obsah a závěry znaleckých posudků vypracovaných k jeho osobě, kdy ze sexuologického, psychologického ani psychiatrického vyšetření nevyplynula žádná patologie, svědčící o tom, že by se měl dopustit za vinu mu kladeného sexualizovaného jednání. Připomíná též závěry znalkyně o tom, že jeho lítost a pocity viny, vztahující se k problematickému chování k manželce, jsou autentické, tedy nejen verbalizované, ale vnitřně prožívané. Jednání, představující domácí násilí, bylo vyústěním dlouhodobého manželského konfliktu, bylo nezvládnutím vyhocené situace a kopírováním nevhodných výchovných metod. Není v rozporu s osobnostní strukturou oproti sexualizovanému jednání, které nekoresponduje s jeho osobnostními charakteristikami a ani jeho hodnotovým systémem, které jsou zaměřeny především na rodinu, její zabezpečení, na děti – především na dceru. Rovněž výsledky sexuologického vyšetření neprokázaly žádnou patologii, při PPG vyšetření obžalovaný reagoval záporně na malé dívky, malé chlapce, dospívající chlapce i na dospělé muže. Má za to, že se soud nesprávně vypořádal i s hodnocením důkazů – znaleckých posudků, jejichž jednotlivé závěry si dle jeho názoru zcela odporují.
11. V další pasáži připomíná, že trestní právo je ovládáno principem ultima ratio, přičemž připomíná rozhodnutí obecných soudů i Ústavního soudu ČR, z nichž se podává, že vinu obžalovaného je možné prokázat pouze na základě nepochybně zjištěných skutečností, např. I. ÚS 455/2005. Má za to, že soud měl aplikovat zásadu in dubio pro reo a pro zločiny znásilnění a pohlavního zneužití jej měl obžaloby zprostit, v případě zločinu týrání osoby žijící ve společné domácnosti a zločinu týrání svěřené osoby měl věc postoupit jako přestupek, případně uložit podmíněný trest, vyměřený pod spodní hranici zákonné trestní sazby s přiměřeným podmíněným odkladem jeho výkonu.
12. Navrhl, aby vrchní soud jako soud odvolací napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k doplnění dokazování a k novému rozhodnutí ve věci.

13. Součástí písemného vyhotovení opravného prostředku je i vyjádření samotného obžalovaného, které obhájkyň předkládá „bez jakéhokoli zásahu či gramatické nebo stylistické úpravy“. Jeho úvodem obžalovaný konstatuje, že s napadeným rozsudkem v celém jeho rozsahu, včetně odůvodnění nesouhlasí, neboť byl odsouzen za činy, které se nikdy nestaly, a o vině nebyly soudem předloženy žádné konkrétní důkazy, když je vycházeno pouze z tvrzení poškozených. Rozebírá jednotlivé důkazy a jejich hodnocení soudem, rozporuje závěr, že by nadměrně požíval alkohol, když pro tento neshledává jediný konkrétní důkaz. Zevrubně se zabývá okolnostmi trestání nez. [redacted] připouští, že toto bylo někdy přísnější, v čemž odkazuje na svoji výpověď, nicméně za dobu [redacted] let soužití s matkou jmenovaného má za to, že nebylo nijak časté. Skutečnost, že na něj [redacted] jednou zavolal policii, soud blíže nerozebírá, přitom se jednalo o krádež většího množství peněz. [redacted] aby nemusel vysvětlovat, kde jsou peníze, utekl z domova a zavolal policii s tím, že on údajně bije jeho matku [redacted]. Policie přijela a zjistila, že je vše v pořádku.
14. K údajnému sexuálnímu zneužívání [redacted] konstatuje, že ve výpovědi jmenovaného poškozeného se datování mění od r. 2010 do r. 2013. Při skutkovém hodnocení pak soud nevzal vůbec v úvahu výsledky sexuologického znaleckého posudku. Připomněl rovněž, že [redacted] své obvinění vznesl až po sdělení [redacted] že byla pohlavně zneužita a také až po finanční transakci, kterou prováděla jeho matka s podvodníkem na internetu. Na týrání a zneužívání, a hlavně na odškodnění, které požadují, si všichni vzpomněli až za situace, kdy došlo k finančním problémům rodiny. Zpochybňuje rovněž dobu, v níž mělo dojít pohlavnímu zneužití jeho dcery [redacted]. [redacted] a prezentuje svou verzi, podle níž k inkriminovanému jednání mělo dojít [redacted] 2022. Pokud by soud náležitě zkoumal, co se v daný den odehrálo dospěl by k závěru, že tvrzení [redacted] se nezakládá na pravdě a vše je vymyšlené. Prezentuje důvod, proč k němu dcera [redacted] přestala jezdit, jímž byl jeho požadavek, aby se učinila kvůli propadnutí ve škole, ona však chtěla jet na festival, proto zůstala celý víkend sama doma a šla na festival v [redacted]. Ode dne údajného zneužití se chování [redacted] na veřejnosti i na sociálních sítích nijak nezměnilo a dle jeho názoru nic nenásvědčuje tvrzení soudu, že v důsledku inkriminovaného jednání došlo u jmenované k rozvoji traumatu, jehož následkem se začala sebepoškozovat řezáním na předloktí a stehnech. Sebeпоškozování totiž [redacted] prováděla již dříve a lze to dokázat fotodokumentací. Zpochybňuje výpověď [redacted] v níž zneužívá i skutečnost úmrtí jeho bratra ve vztahu k počátku jeho zvýšené konzumace alkoholu. Vyslovuje podiv, že proti jeho údajnému dlouhodobému týrání [redacted] celé roky nic neudělala, údajně pro to, že se jej bála, k čemuž namítá, že po jeho odjezdu do Německa jí v tomto nic nebránilo. Rozebírá též výpověď svědkyně [redacted] [redacted] která hovoří o týrání [redacted], o němž měla dlouhodobě vědět a nic proti tomu nepodnikla. Svědkyně však také uvádí, že za dobu 13 let jeho soužití s jejich dcerou jej nikdy neviděla opilého. Odvolatel také upozorňuje na obsahy vypovědí osob z řad jeho příbuzných, a to [redacted], [redacted] a [redacted], podle nichž je on dobrým otcem rodiny a svědci nevěří tomu, že by se inkriminovaného jednání dopustil. Závěrem žádá o nové projednání celého případu, včetně nových výsledků a znaleckých posudků.
15. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací postupem podle § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal všechny odvoláním obžalovaného napadené výroky rozsudku soudu prvního stupně, přezkumu podrobil také řízení, které vyhlášení tohoto rozsudku předcházelo. Učinil závěr, že opravnému prostředku obžalovaného přisvědčit nelze.
16. Shora zmíněným přezkoumáním napadeného rozsudku a jemu předcházejícího řízení bylo zjištěno, že toto řízení je prosto procesních vad, které by byly natolik vážné, že by mohly mít za následek nesprávnost některého z výroků a představovaly tak titul pro jeho zrušení. Krajský soud postupoval v souladu s příslušnými ustanoveními tr. řádu a nebylo zjištěno, že by práva stran řízení, zejména práva obžalovaného na obhajobu a zákonný proces, byla jakkoliv porušena.

Shodu s prvopisem potvrzuje: [redacted]

17. Vrchní soud dále seznal, že krajský soud ve věci shromáždil důkazy v rozsahu, vyžadovaném ustanovením § 2 odst. 5 tr. řádu, tedy v rozsahu, který je plně postačující k tomu, aby tomuto soudu umožnil učinit ve věci rozhodnutí, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Důkazní materie, kterou měl krajský soud k dispozici, byla tedy zcela náležitým podkladem pro rozhodovací činnost nalézacího soudu.
18. Vrchní soud ex officio, tedy z úřední povinnosti, shledal potřebu v odvolacím řízení dokazování doplnit toliko o aktuální opis rejstříku trestů a opis evidence přestupků obžalovaného, z nichž bylo zjištěno, že ani v jedné z uvedených evidencí nemá jmenovaný záznamu. Obžalovaný prostřednictvím své obhájkyne navrhl dokazování doplnit opatřením znaleckého posudku z odvětví psychologie, zaměřeného na strukturu osobnosti a otázku věrohodnosti poškozené [REDAKCE] jakož i provedením listinného materiálu, především fotografií a tzv. screenshotů z mobilních telefonů. Ostatní strany řízení, tedy státní zástupkyně ani poškozená, žádné návrhy na doplnění dokazování nevznesly.
19. V uvedených souvislostech nicméně odvolací soud vnímá výhradu obžalovaného, vtělenou i do jeho opravného prostředku, totiž že nalézací soud se v rámci písemného vyhotovení rozsudku nevypořádal náležitým způsobem s důvody, které jej vedly k postupu podle § 216 tr. řádu, tedy k rozhodnutí o tom, že další dokazování ve věci již prováděno nebude (obecně řečeno, k zamítnutí návrhů na doplnění dokazování).
20. V rámci závěrečné porady senátu, kam si rozhodnutí o důkazních návrzích obžalovaného vyhradil, dospěl vrchní soud k těmto závěrům jako soud krajský, a tedy i k totožnému rozhodnutí podle § 216 tr. řádu, tedy že v rámci odvolacího řízení již k návrhům odvolatele dokazování dále doplňováno nebude.
21. Na tomto místě pokládá se za patřičné zmínit, že odvolací soud v rámci studia předloženého spisového materiálu přebral si i protokol o hlavním líčení, v němž se soud prvního stupně k uvedené otázce vyjádřil, když za důvody shora zmiňovaného postupu označil (byť poměrně stručně) nadbytečnost realizace navrhovaných důkazních prostředků.
22. V návaznosti na zmiňované odůvodnění předmětného postupu soudem prvního stupně, toto vrchní soud v rámci odůvodnění svého rozhodnutí poněkud doplní, když zastává názor, že s ohledem na skutečnost, že rozhodnutí bylo odůvodněno, byť i jen ústně, nepůjde o nahrazování činnosti soudu prvoinstančního soudem odvolacím. Nadto je prvořadou povinností odvolacího soudu se náležitě vypořádat se všemi body argumentace opravného prostředku obžalovaného, včetně (opakovaně) učiněných návrhů na doplnění dokazování.
23. Jak uvedeno již výše, také vrchní soud jako soud odvolací dospěl v rámci závěrečné porady senátu k závěrům shodným jako předtím soud prvního stupně, totiž že doplnění dokazování k návrhům obžalovaného [REDAKCE] neshledává pro potřeby zjištění skutkového stavu v předmětné trestní věci přínosným, a tudíž ani nezbytným. Jak konstatováno již shora, v rámci přezkumného řízení bylo uzavřeno, že soud prvního stupně shromáždil v řízení důkazní materii v rozsahu, umožňujícím mu učinit ve věci rozhodnutí, o němž není důvodných pochybností. Pokud jde o důkazy listinné, tedy fotografie a tzv. screenshoty z mobilních telefonů, mající dokumentovat komunikaci obžalovaného a poškozených, jde o dokumentaci, neumožňující jednoznačnou identifikaci a časové zařazení, nadto její obsah neshledává soud i v případě možnosti přesného zařazení významněji důkazně přínosnou. Nota bene ve vztahu k otázce, zda je pravdou, že poškozený [REDAKCE] v důsledku utrpěného zranění hlavy nosil na dovolené čepici, jde o zjištění s minimální relevancí, neboť předmětné jednání (resp. jeho následek) ani není součástí popisu skutku. Pokud pak jde o návrh na znalecké zkoumání osoby [REDAKCE] posouzení její osobnosti a věrohodnosti jako svědkyně v trestním řízení, pak na tuto otázku odvolací soud nahlížel jednak s ohledem na její důvodnost, jednak s ohledem na její očekávaný důkazní přínos, přičemž bylo nutno mít na vědomí, které skutečnosti jmenovaná

Shodu s prvopisem potvrzuje: [REDAKCE]

reprodukovala jako přímý svědek, a které jako svědek z doslechu (což mělo významný dopad na pozadí odůvodnění tohoto důkazního návrhu, když výsledky znaleckého zkoumání měly mít dopad i na posouzení věrohodnosti dalších svědků, kteří čerpali informace z doslechu od obžalované a mohli být touto případně ovlivněni). Zjištěno bylo, že v případě skutku I.1., jmenovaná vypovídala jako přímý účastník (oběť, poškozená) inkriminovaného jednání, k závažnějším skutkům (body 1.2. a II.) vypovídá již jen jako svědek z doslechu. Odvolací soud tedy nakonec uzavřel, že důkazní návrhy, jak byly obž. [REDAKCE] vzneseny, jsou dílem pro posouzení věci irrelevantní, dílem s ohledem na jejich očekávaný důkazní přínos ryze nadbytečné, proto bylo rozhodnuto, že další dokazování již prováděno nebude.

24. Dále bylo v rámci přezkumného řízení zjištěno, že krajský soud postupoval ve smyslu ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu, když v souladu s procesní zásadou volného hodnocení důkazů v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí zhodnotil důkazy přesvědčivým způsobem a své závěry v odůvodnění rozsudku i pečlivě odůvodnil tak, jak mu ukládá litera zákona, konkrétně § 125 tr. řádu (s výhradou, specifikovanou shora v odst. 21. tohoto odůvodnění). Vrchní soud se s argumentací a skutkovými závěry krajského soudu plně ztotožňuje, má je za logické, přesvědčivé a pochybnosti nevzbuzující, a na tyto závěry, rozvedené v odůvodnění napadeného rozsudku, bezesbýtku odkazuje.
25. Odvolací námitky obžalovaného jsou v podstatě pouhým opakováním jeho obhajoby uplatňované již v průběhu hlavního líčení a vtělené do závěrečné řeči, přičemž s touto obhajobou se krajský soud v odůvodnění rozsudku úspěšně vypořádal. Ostatně vrchní soud jako soud odvolací důsledně ctí zásadu, že hodnocení důkazů je výhradní doménou soudu prvního stupně, a pokud ten při tomto procesu postupuje bedlivě podle svého přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu, a poté učiní logická a dostatečně odůvodněná skutková zjištění. Jelikož tomu tak bylo i v projednávané věci, nelze mít proti přijatým skutkovým závěrům krajského soudu výhrady.
26. Odůvodnění rozsudku krajského soudu není na tomto místě zapotřebí obsáhleji citovat, postačí na toto odkázat, jak bylo učiněno shora. Uvedený postup je aprobován i judikaturou Nejvyššího soudu ČR a Ústavního soudu ČR, vycházející z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), z níž se podává, že odvolací soud se při zamítnutí odvolání v principu může omezit na převzetí odůvodnění soudu nižšího stupně (srov. rozhodnutí NS ČR sp.zn. 5 Tdo 86/2002, usnesení ÚS ČR sp.zn. II.ÚS 2947/08, a konečně zejména rozhodnutí ESLP ve věci Garcia vs. Španělsko).
27. Přesto v zájmu větší srozumitelnosti důvodů, které vrchní soud vedly k jeho zamítavému stanovisku vůči argumentaci oprávněného prostředku obžalovaného, shledává tento patřičným na tomto místě zaujmout stanovisko k jednotlivým bodům odvolání, jakož i konstatovat a rekapitulovat skutečnosti, které povětšinou i krajský soud v rámci úvah při hodnocení důkazů posoudil jako významné.
28. Je-li odvolatelem namítáno ve vztahu k dokazování, provedenému nalézacím soudem, že tento pominul důkazní návrhy obžalovaného, nevypořádal se s otázkou, proč těmto nevyhověl, a provedl tak neúplné dokazování, přičemž nadto důkazy hodnotil nesprávně a jednostranně, v důsledku čehož dospěl k nesprávným skutkovým závěrům, je namístě odkázat na odstavce 20. Až 24. Shora, věnované otázce negativního stanoviska nalézacího i odvolacího soudu k návrhům obžalovaného na doplnění dokazování.
29. Totéž platí i stran údajného zranění hlavy [REDAKCE], v jehož důsledku měl jmenovaný na dovolené nosit čepici, k čemuž bylo navrhováno provedení důkazů (fotografií i z facebookového profilu [REDAKCE]). Předmětná skutečnost jeví se téměř irrelevantní a marginální, neboť nejde o jednání, které by bylo součástí stíhaného skutku. Jinak platí totéž, co bylo konstatováno

Shodu s prvopisem potvrzuje: [REDAKCE]

ve vztahu k ostatním (zamítnutým) návrhům obžalovaného na doplnění dokazování (viz zejména odst. 24. výše).

30. Odvolatel napadá i konzistentnost výpovědi svědka – poškozeného [REDAKCE] upozorňuje na dílčí rozpory, které tyto vykazují, jakož i rozpory mezi výpověďmi jmenovaného a matky [REDAKCE]. Předmětné výpovědi odvolací soud shledává konzistentními a věrohodnými, když v případě dílčích nesrovnalostí je nutno brát v úvahu věk poškozeného, charakter trestné činnosti, o níž se obecně obtížně vypovídá, jakož i zejména dobu, uběhnoucí mezi spácháním inkriminovaných skutků a první výpovědi poškozeného [REDAKCE] jako svědka, jakož i mezi výpověďmi samotnými. V úvahu pak je nutno brát i fakt, že matka [REDAKCE] o většině jednání obžalovaného (a zejména o skutku I.2. výroku napadeného rozsudku) vypovídá z doslechu, nebyla jeho přímým svědkem.
31. K otázce zamítavého stanoviska nalézacího (ostatně i odvolacího) soudu k návrhům, aby dokazování ve věci bylo doplněno vyžádáním znaleckého posudku (zřejmě psychologického) na věrohodnost a strukturu osobnosti [REDAKCE], případně i dalších svědků, kteří o věci vypovídali jako svědci z doslechu od prve jmenované, odkazuje se rovněž na odůvodnění, dané v odst. 24. Shora)
32. Dále se odvolatel dovolává závěrů znaleckých posudků, zejména z oboru zdravotnictví, odvětví sexuologie, brojí též proti závěrům soudu o jeho údajném nadužívání alkoholu, což je v rozporu se závěry znaleckého posudku MUDr. Léblové i např. výpovědi svědkyně [REDAKCE] svědkyně [REDAKCE] jej za [REDAKCE] let neviděla opilého. Uvedené závěry znalců a výpovědi však samy o sobě nejsou způsobily jmenovaného vyvinut. Skutečnost, že u obžalovaného nebyla zjištěna žádná sexuální deviace, inkriminované jednání nevyklučuje, naopak z klinických studií i soudní praxe jsou zjišťovány případy tzv. situačních pachatelů (krizových či regradovaných delikventů), kteří ze sexuologického hlediska jsou normální, netrpí žádnou deviací, do pedofilních kontaktů pak sklouzávají obvykle teprve pod tlakem vnějších okolností, např. změny v partnerských vztazích. Pak hledají náhradní objekt, přičemž hlavním momentem k odstartování zneužívání je dostupnost oběti, kdy zpravidla se jedná o dítě vlastní. Obdobně to platí ve vztahu k námitce, že nebyla zjištěna závislost na alkoholu. Uvedené jednání nebývá důsledkem masivního alkoholismu, nýbrž zde alkohol zpravidla funguje jako spouštěcí mechanismus.
33. K námitce, že [REDAKCE] vznesl obvinění až poté, co obžalovaného obvinila z trestního jednání nezl. [REDAKCE] a dále, že obvinění byla vznesena až po finanční transakci jejich matky s podvodníkem, tedy že finanční situace rodiny byla v pozadí jeho účelového obvinění, odvolací soud konstatuje, že tuto námitku soud neshledává relevantní. Při znaleckém zkoumání nebylo zjištěno, že by poškození měli sklony k fabulacím, lhaní, že by z jejich výpovědi byla patrná snaha obžalovanému jakkoli škodit nebo se mstít. Jejich výpovědi jsou konzistentní, věrohodné, s ostatními důkazy korespondující. Skutečnost, že [REDAKCE] vznesl obvinění až poté, co tak učinila jeho nevlastní sestra [REDAKCE] neshledává ani odvolací soud neobvyklou, pochybnosti vzbuzující, spíše naopak vnímá toto načasování jako logické.
34. A pokud dále odvolatel namítá, že chování nezl. [REDAKCE] se od jejího údajného zneužití nezměnilo, nic nenapovídá rozvoji traumatu, sebepoškozování prováděla již dříve (lze to prokázat z fotografií), pak vrchní soud odkazuje na znalecký posudek, který jmenovanou hodnotí jako osobnost složitě strukturovanou, u níž nicméně posttraumatická stresová porucha diagnostikována nebyla. Namísto je na tomto místě připomenout i závěr, že u jmenované nebyla zjištěna patologická lhavost ani sklon ke zveličování informací, možnost, že by byla schopna obvinění (příběh) vykonstruovat a dopředu promýšlet, jaký to bude mít efekt, je vyloučena, mentální stupeň jmenované to prostě neumožňuje.
35. Dále je nutno konstatovat, že správným skutkovým zjištěním vyjádřeným ve výroku napadeného rozsudku dal krajský soud patřičný výraz i v použité právní kvalifikaci, když zažalované skutky

Shodu s prvopisem potvrzuje: [REDAKCE]

správně posoudil v bodě I. jako zločiny týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, 2 písm. d) tr. zákoníku, týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 1, 2 písm. d) tr. zákoníku, ad I. 2. jako zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, a konečně v bodě II. jako zločin pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1, 2 trestního zákoníku.

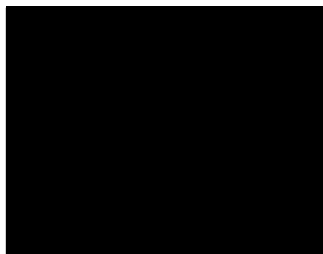
36. Bezvadným byl shledán i výrok o trestu. Úhrnný trest odnětí svobody ve výměře pěti let a šesti měsíců, tedy při samé spodní hranici trestní sazby zakotvené v § 185 odst. 3 tr. zákoníku lze považovat za zákonný a přiměřený. Lze souhlasit s názorem, prezentovaným intervenující státní zástupkyní v jejím konečném návrhu, že je možno jej označit spíše za mírný. Z odůvodnění napadeného rozsudku je patrné, že (byť odůvodnění předmětného výroku je poměrně velmi stručné), krajský soud správně a pečlivě hodnotil všechny okolnosti, hovořící ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, a že tomuto hodnocení dal i přiléhavý odraz právě výměrou předmětného trestu. Nelze totiž pominout, že se obžalovaný dopustil jednání v úmyslu přímém, kdy tak činil za účelem uspokojení vlastního sexuálního vzrušení, při svém jednání zneužil bezbrannosti a závislosti nezletilých poškozených, k jednání se nedoznal a v průběhu trestního řízení neprojevil žádnou sebereflexi ani lítost. V plném souladu s ustanovením § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku je i zařazení obžalovaného pro výkon uvedeného trestu do věznice s ostrahou.
37. Výhrad pak odvolací soud nepojal ani vůči výrokům o náhradě škody, resp. o náhradě nemajetkové újmy poškozeným, které má za věcně správné, odůvodněné a přiměřené.
38. Z uvedených a výše blíže rozebraných důvodů vrchní soud rozhodl, jak se podává z výroků tohoto rozhodnutí, tedy odvolání obžalovaného [REDAKCE] podle § 256 tr. řádu zamítl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek **přípustný**. Do **dvou měsíců** od jeho doručení je možno proti němu podat **dovolání**. Dovolání mohou podat nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí a obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se za dovolání nepovažuje. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu, s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až m) tr. řádu nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda jej podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Praha 29. dubna 2024

JUDr. Milan Krejčířík, v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: [REDAKCE]